

leefde was niet veel. Zijn vader was een oude schipper en hield een overhaal, maar zat meer in de kroeg dan dat hij werkte, terwijl hij dan al het werk deed in het kleine handeltje van scheeps-benoodigdheden, dat er bij was. Zijn moeder had hij nooit gekend. Die was, toen hij nog jong was, met een kerel, een schipper die soms dingen bij ze kocht, weggelopen en zij hadden nooit weêr iets van haar gehoord. Hij was een korten tijd, maar erg ongeregeld, omdat niemand op hem lette, naar school geweest en had voornamelijk zijn dagen door-gebracht met spelen en met knoeien op het water, totdat hij sterk genoeg geworden was om aan den overhaal te helpen. Maar heel veel had hij niet te doen en toen zij van de school gekomen was en t'huis bleef om voor het huishouden te zorgen, was hij meestal bij haar te vinden. Zij zorgde zoo'n beetje voor hem, hield zijn kleêren heel en waschte, zonder dat haar vader het mocht weten – want die zag dien omgang met zijn kinderen niet graag – zijn ondergoed en speelde moeder over hem, wat hij zich doen liet, niettegenstaande zij een paar jaar jonger was dan hij. Zij was de eenige, die goed met hem kon omgaan en die van hem gedaan kreeg, wat hij voor een ander nooit zou doen. Hij was een onbesuisde, wilde, moeilijk te regeeren jongen, ongeschikt voor een geregeld ambacht en om zich te schikken naar eens anders wil, een echte zwerver, met een bijna niet te temmen lust naar vrijheid en een bijna onweêrstaanbare behoefte om te doen wat hem maar in zijn hoofd kwam. Daarbij een opgewonden standje en een drift-kop, waardoor hij telkens ruzie met zijn vader had, als hij iets niet gedaan had, zooals die wilde en die hem, in de half-roes, waarin hij altijd leefde, uitschold en behandelde als een kind. Au fond was hij goedgehartig en luisterde hij altijd naar alles wat zij met hem sprak. Omdat zij het had verboden, dronk hij nooit een borrel en omdat zij het wilde, had hij al een paar maal geprobeerd ergens een plaats te krijgen of een baas te vinden. Maar als hij wêl een baas had, hield hij het niet lang bij hem uit, omdat hij niet kon wennen om geregeld elken dag hetzelfde te doen en hij zich niets liet zeggen of een aanmerking liet maken. Dan gooide hij, soms om een kleinigheid, de boêl er weêr bij neêr en verbeuzelde zijn tijd weêr met den overhaal of met een beetje werken in hun handeltje van scheeps-behoefden of zwierf heele dagen op het water, waar hij altijd iets te doen vond voor een schipper of als los werkmán aan een schip, dat op een werf lag en opgekalfaterd werd. Hij vond zijn leven heel plezierig zoo en klaagde nooit, wanneer hij wel eens niet te eten had; dat kwam wel weêr te recht en duurde nooit zoo lang, zooals hij onverstoort vroolijk zeide, als zij er wel eens met hem over sprak en zich bezorgd maakte, wat er toch mettertijd wel van hem worden moest. Hij wuifde altijd haar bezwaren weg en dacht nooit aan de toekomst. Wanneer die toekomst er zou wezen, zêf hij altijd, was het tijd genoeg.